

Sb. z. a n. zmíněnou. Tato splátka nepožívala již přednostního pořadí.*)
Frydrych.

Přípustnost stížnosti proti rozhodnutí rekursního soudu ve věcech bagatelních v řízení exekučním.

Ustanovení § 517, odst. 2. c. ř. s., podle kterého proti usnesením odvolacího soudu ve věcech nepatrných je rekurs vyloučen, nelze aplikovati podle § 78 ex. ř. na řízení exekuční. V řízení exekučním jest tedy rekurs do rozhodnutí II. instance přípustný i tehdy, jestliže vymáhaná pohledávka jest bagatelní. (Rozh. n. s. Sb. Vážný 5095.)

Pro toto stanovisko jest uváděn důvod, že řízení bagatelní skončilo pravoplatným skončením sporného řízení a exekuční řízení jest řízením samo pro sebe, takže ustanovení §§ 448—453 c. ř. s. nelze rozšířiti až na řízení exekuční.

S hlediska účinnosti bylo by také neopodstatnitelné, když by na př. v řízení o rozvrhu nejvyššího podání mohl jeden z věřitelů napadati rozhodnutí rekursního soudu a druhý nikoliv jediné proto, že jeho pohledávka jest bagatelní. (Stejně pleniss. rozh. n. s. vídeň. ze dne 22. března 1900, čís. 15.021/1900, Neumann-Lichtblau, Kommentar zur Exekutionsordnung, III. vyd., I. sv. str. 293.)
Knap.

K autentické interpretaci §u 10 zák. proti nekalé soutěži nedojde?

Usílí, aby žaloby podle §u 10 zák. proti nekalé soutěži nemohly býti podávány proti žurnalistům, jestliže jejich údaje jsou sice s to poškoditi v soutěži nějakého podnikatele, avšak nejsou činěny nebo rozšiřovány za účelem soutěže, hledalo cestu v novelisaci tohoto paragrafu, která měla působiti *ex tunc* jako zákon-

ná interpretace. Nyní proběhla v denních listech zpráva, že výbor pro otázky nekalé soutěže při Ústředně čs. obchodních komor nepokládá novelisaci za nutnou a nedoporučuje ji hlavně s ohledem na nedávné rozhodnutí nejvyššího soudu. Míněno jest zřejmě rozhodnutí uveřejněné ve Sbírce nejvyšších soudů pod čís. 14.742 ze dne 29. listopadu 1935, Rv I 2069/35, podle něhož pro žalobu se vyžaduje určitý subjektivní úmysl pachatele, který jest třeba, zejména u žurnalisty nebo vydavatele, zvláště prokazovati.

Útraty finanční prokuratury v pracovních sporech do 1000 Kč.

V praxi vznikly pochybnosti, zdali a v jakém rozsahu bylo zákonem o finančních prokuraturách ze dne 8. června 1933, č. 97 Sb. z. a n., dotčeno ustanovení § 23 zákona o pracovních soudech, že ve sporech, jejichž předmět nemá hodnotu vyšší než 1.000 Kč, jest vyloučeno zastoupení advokátem.

Dlužno tu vycházeti z účelu ustanovení § 23 zák. o pracovních soudech. Důvodová zpráva ústavně-právního výboru senátu (tisk 352/30) vysvětluje, že nepřipuštěním advokátů k pracovním soudům ve sporech do 1.000 Kč má býti zabráněno tomu, aby se zvýšily náklady těchto sporů intervencí advokátů.

Podle § 1 zákona č. 97/1933 jsou finanční prokuratury státní úřady povolané k tomu, aby obstarávaly pro stát úkoly právního zástupce, zejména aby jej zastupovaly před soudy, pokud nejsou stanoveny výjimky (§ 2 zák.). Ještě jasněji uvádí § 1 vl. nař. z 2. IV. 1936, č. 82 Sb. z. a n. (služební instrukce pro fin. prokuratury), že tyto jsou povolány k tomu, aby zastupovaly stát před soudy všeho druhu. Zastupování státu finančními prokuraturami před soudy je výlučné (§ 2, odst. 3 instrukce), takže žádný

*) Uvedený právní stav odpovídá též novele č. 226 ex 1936. Pozn. red.